

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ša ščtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

1. njedžela po šwjatej Trojizy.

Lut. 16, 19—31.

Šwjedžen šwjateje Trojizy šmy šašo šwjecžili a š tym přěńju položju zyrkwineho lěta wobšamkli. Nětk psched nami leži dolhi rym njedželow po šwjatej Trojizy a na jeho kónzu šmjertna njedžela. Šichi špocžatku pak je nam pschirunanje wo bohonym mužju a šhudym Lazaružu date. Čžeho dla drje to? Čhze naš šnadž wo pschibškusnosćach bohonym pschecžiwu šhudym rostwucžowacž? Tež to by derje móžne a wažne dosć byto! Ale tuto šwjate ščženje ma nam wjazny prajicž; wono čhze, šo bhčmy štajnje šwój wotšnyjenny kónz psched woczomaj měli. Kaž pucžowat, kiž wě, hđže čhze, a teho dla šebi pratomy pucž wušwoli, tak mamy my š woprědka kónz a pucže šwojeho žiwjenja wjedžecž. Duž mamy šebi dženzka rospominacž:

Šo tutym žiwjenju je wěczne žiwjenje.

1. Kaž wažne je tuto pošnacze hižo ša naše šěńške žiwjenje;
2. Ščto Ješuž wo tym praji;
3. Kaž wo tym pschezo š nowa wěczi budžemy,

1. Ša tym hacž něčtó do wěczneho žiwjenja wěri abo niz, je na šwěcze žiwj. Ščtož je ša šchescžijana wěšte, to šu tež drusy kaž Židži, haj šamo pošanjó š džěla hižo wěřili abo tola šacžuwowali. Šđhž Indianarjo šwojemu šemrjetemu jeho šonja, brónje, jědž a picže šobu do rowa dawaju, šo by měł, ščtož bě jemu tu na šemi lube a drohe, dha š tym wupraja, šo je jeho dušcha dale žiwa. Šđhž Čhinešojo šwojim šemrjetym přjedomnikam wopruja, dha wěřja, šo šu dale někať živi. Tak šo ščtricžka Božeho Duha tež w dušchach tych dale žehli, kiž šu žiweho Boha šhubili. „My šmy š Božeho rodu (Šap. šf. 17, 28).

Na druhim šoku wuštupuja čzi, kiž š wulkej wěštosćžu ša wunoščk najnowišcheje wědomosćže wudawaju, šo je žiwjenje wo druhim šwěcze njemóžna wěž, a praja, šo čłowjek runje kaž wšcho drube, ščtož ma žiwjenje, njeh je škót abo rostlina, š čžělněj šmjercžu šwój kónz namaka. Tuta mudrosć pak wopravdže ničžo noweho njeje; tuta „nowa wěra“ je tamna „štara njewěra“, kiž je šwjatemu pišmu derje šnata. W knihach mudrosćže šteji (na 2. štronje) pišane:

„Njemudri praja pschi šebi: Šrótkke a hubjene je naše žiwjenje a pschecžiwu čłowškej šmjercži njeje žane ščarštwó, a njewěny nikoho, kiž by š hele šašo pschichoł. Šščetož njenađžizy šmy narodženi, a potom šańdžemy, jašo bhčmy nihđže njebhly. Šóječe dha nětk, a wužiwajmy tych dobrých wěžow, šotrež mamy a wužiwajmy šwojeho čžěka, dofelž my hišcže młodži šmy. Šapjelšmy šo š tym najšěpschim winom a še žašbu a njškomdžmy našětnych šwětkow. Šoščmy wěny wot młodých róžow, přjedt, hđhžli šwjadnu. Šadny wot naš njelutuj šščtow, šo by šo wšchudžom wopokajalo, hđžez my wješeli šmy bhly; pschetož my wšchal ničžo wjazny wot teho nimamy šhiba to.“ Duž njewěra dženznišcheho dnja žane nowe pošnacze njeje! Tež ša Ješušowj čžadž běchu tajžy, kiž wěczne žiwjenje přějachu, to běchu Šadduzejšy. Tych čžyšche Ješuž š tutym pschirunanjom wo bohonym mužju a šhudym Lazaru powucžicž.

Dwoji wobras tu widžimy a to na jenym bohonym mužju. Šemu šo njeporokuje, šo je bohony, ale šo je njewěřjazny. Šohatštwó je tež žohnowanje Bože a dar Boži. „Šwěrný muž budže jara pošohnowaný“, to šłowo tež wo šěńškich šubłach pšaczi. A bohatswo šamo wot šebje nikoho š njebjeskeho ščaleštwó njewušaniknje. Ščto dha je potom wina bohateho, šo šon

Snjes jemu jatamanstwo pschisudzi? Wón tola njebě žadny šóstnik, tež niz twjerdeje, ale dobrocziwjeje wutrobny; wón dže žebi lubiež dawta, so Lazaruž wschědnje psched jeho durjemi leži a so f drjebjenčkami nažhezuje, kiž j jeho blida padachu; a wón prošy ja žwojich bratro w tamnym žwěče. Šcho drje je jeho hrěch? — Wo nim dale nicžo prajene njeje, hač to, so „řhodžešče w purpurškej a wot droheho pčata drašeže a měješče so wschědnje derje w krašnym wješelut.“ To jeho žyle žiwjenje wuczinja; a to njeby móžno bylo, hdy by tež na wěčnosč myšlil! Wón pak se žwojimi pječ bratrami, kaž so to tež na kónzu pschirunanja praji, do wěčneho žiwjenja wěrik njeje; wón bě Sadducejski. Duž bě jeho najwšichša mudrosč to heřlo: „Řěšny a pijny, pschetož jutšje žny morwi.“ (1. Kor. 15, 32).

Hač drje je pschi tym woprawdže sbožomny a špokojom byl? Hač njeje tež jeho dušcha druhdy, wořebje w čžichej nozy f žebi pschischa 'a lačna a hlódua po něčim lěpscheho byka? A šcho by so stalo, hdy by tutón bohaty muž žwoje samoženje a žwoju strowosč šhubil a so tamnemu řhudemu a řhoremu Lazarej runal? Njeby wón j njeuwahašnomnym rošhorjenjom j pjačžu žwojemu bratrej hrořil, kiž tam wschědnje w purpurškej drašeže nimo řhodžešče a so w krašnym wješelut derje měješče? Njeby řnadž, hdy by so wšcha nadžija na to šhubila, so by jašo wotřhoril a wustrowjeny byl, ruky na so škožil a tutemu hubjenemu žiwjenju j nařylnosčžu kóřž stajil? To řu plody njeuwěry!

Žyle hinajšchi je drugi wobras. Lazarus je řhudy a řhory. Jeho řhudoba a hubjenstwo pak njeje žana řařlužba, kiž by so řhwalika. Šwojeje řhudoby a řhorošče dla ničtón žane prawo na njebeža nima. Šusto došč je něčtón wotřudnyl abo řhudy wotřal, dofelž njeje so w prawym čžařu a došč hibak a prózowal; wón řam je we winje, so nětk nicžo nima. Čžeho dla pak Lazaruž do njebež pschisudže? Wo jeho šmutsčomnym žiwjenju tu nicžo prajene njeje; ale my jo j teho waschnja pschajemy, po kotrymž wón žwoje njeřbože nježe. A kaž jeho njeno hižo nař na to pokajuje. Lazaruž, to řeka: „Wóh je pomoz.“ To njeno řjewi nam jeho myšle, wón řo Bohu dowěri, wón žwoju nadžiju na Boha staja, wón čžaka na řraelski trořcht, kiž je jim psches profetow řlubjeny. Jeho wěra do Boha a wěčnosčje je jeho řhwalba!

Hdy by tutón řhudy a řhory Lazaruž bohaty a strowy byl, řak by wón jako řastojnik Boži wšcho to žwoje řastawal a řohnowanje wuřywal a řnjak! Řak by so pschi wschěm řwěrnym řemřim džele tež wořebje wo to prózowal, so by na tamnym wulkim dnju, na kotrymž řměje rachnowanje čžinicž wot žwojeho řastojnitwa, psched řwojim řudnikom derje wobřtal! Řak by j dobrym řwědomijom wšcho dobrego wuřywal a woprawdže sbožomny a špokojom byl jako džakowne džěčo žwojeho Wótza w njebežach! A hdyž řo řeka čžerpjenja na njeho wulwa, dha njeje to jemu njerosomne řahaczenje jeho šboža, ale řpřotowanje, j kotrehož parla řečerpilowosčje a noweje lubosčje f bratram wrowosčje, řa kotrychž nusa a čžerpjenje ma nětk j nowa wótre wóčžo a čžoplu wutrobu. Nětk njeřeka jenož, ale je woprawdže „Lazaruž“, to je muž, kotrehož pomoz a trořcht je Wóh, a kiž řmě prajicž: „Hdyž ja jeno Tebe mam, dha ja nicžo njerodžu wo njebeža a wo řemju. Hač mi runje čželo a dušcha řawutlitez, dha wřchak řy řy, Božo, kóždy čžak mój wutrobny trořcht a mój džěl.“ To řu plody wěry.

Řak řesuž w tymaj wobrasomaj nam pokaja, řak wažna je wěra do wěčneho žiwjenja hižo řa řemřke žiwjenje.

2. Šo žiwjenje po čželnej řnjereči dale traje, řesuž tu wurasnje a řaknje wupraji: „Boda řo pak, so tón řhudy wumrje a bu njeřeny wot jandželow do Abrahamoweho řlina. Tón bohaty pak tež wumrje a bu pohrjebany. A jako wón w heli a w čžwili řěšče, posřěbny wón žwojej woczzi a wuhlada Abrahamo nařdala

a Lazara na jeho řlinje“. Čželo wumrje, čžlowjeř pak niz, jeho dušcha žywa wotřanje. A f teho, řchtož řesuž tu j wobrasom řa řemřkej woczzi wopřische, widžimy, so jedyn bu trořchtowany, drugi řak čžiwilowany. Šchož je tu na řemř kaž wšcho do hromady žiwe, to řo tam džeruje po tym, kaž je kóždy wěrik a teho dla žiwy byl.

3. Hdyž pak temu řak je, so j wěry do wěčneho žiwjenja řa čžak a wěčnosč řak wjele wotwřjuje, čžeho dla drje je potom Wóh řakne pschacže wěčneho žiwjenja kaž je řawěřškom pschisřyl, řa kotryž ničto hladač njemóže? By-li řo čžlowjeřkam wšcha njewěřosč wo tym wřaka, řak žyle hinak by j nimi řtalo! „Woni njebyřchu pschisřili na to měřto teje čžwile!“ Řak prořy tón něhdy bohaty muž Abrahamo, so by Lazara řa řwědka wěčneho žiwjenja f řwojim bratram do řwojeho nanoweho doma póřřal. Tón pak jemu wotřowil: „Woni maja Wóřřařa a profetow; njeřch tych řamych póřřuchaju.“ Wěricž mamy, Božemu řlowu!

Wóřřař a profetowo, řhwojo řtareho řřluba, wřchak wo wěčnym žiwjenju jenož malo a njeřaknje došč řěčža, řak řo Sadducejszy měnjachu, so w jich piřmach wo tym nicžo njesteji. Me tamni řu Božu řwřatu wolu pschipowjedali, kiž řebi řada: „Budže řwřeci, pschetož řa řym řwřaty, tón řnjes wřch Wóh!“ Řak móřšče kóždy řraelsita derje wjedžecž, so njeřku řwětně lóřchty najwřetsche šbože, a so njeje řemřke horjo a čžerpjenje naj-hlubishe řubjenstwo; ně, najwřetsche njeřbože je řřěřna wina a woprawdžite šbože je dobre řwědomnje psched Bohom! Řak řu Wóřřař a profetowo řwój lud tež f wěry do wěčnej šbožnosčje woczahnyli.

Tamnemu bohatemu mužej, kiž řěšče Sadducejski, njeje to došč. Wón měni, so budžichu jeho bratsřja pokutu čžinili, hdy by řchto wot morwřch f nim řchol. Tola řesuž je drugeho měnje- nja: „Njeřpóřřuchaju Wóřřařa a profetow, dha tež njebudža wěricž, hdy by runje řchto wot morwřch řtanyl!“ A temu woprawdže řak je. Jedyn je řtanyl wot morwřch, řesuž řhryřtuř, řwěta šbožnik, a — jich wjele njewěri.

Wly mamy Wóřřařa a profetow, my mamy najwřetscheho profetu, řesuřa, kiž je horjěřtanyl wot morwřch, njeřch tych řamych póřřuchany! Čžim řwěrnischo Bože řlowo řřyřchimy, jeho řwřatu wolu čžinimy, čžim nutriřche towarřstwo j Bohom mamy, čžim wěřčřiči budžemy, so řny f wěčnej šbožnosčzi powolani.

Šcho mamy pak čžinicž, so šbožni budžemy? Řařch Luther, kiž je řo j žylej wutrobu a duřchu wo prawdosč psched Bohom prózowal a řěđil, je w řwřatym piřnje to wotřowjenje namakal: A budža řjes řařlužby prawe čžinjeni j jeho řnadny, psches to wumóženje, kotrež psches řhryřta řesuřa řo řtalo je.“ — Wly mamy řa to, so čžlowjeř prawy budže řjes teho řakonja řřutkow, jeno psches wěru.“ (Řom. 3, 24. 28). Řaj, wěř do twojeho Šbožnika řesom řhryřta, dha budžěřch řy a twój dom šbožny; dha budže junu, hdyž tón řnjes tebe j tuteho žiwnja wotřowla, tež w tebi řěřacž: „Wón bu njeřeny wot jandželow do Abrahamoweho řlina“. řamjeř.

Oberlin.

Jeho žiwjenje a řřutkowanje w řamjenjodole.

je wřchelakich řóřlow wučerřak

† Jan Bartlo.

(Řotracžowanje.)

Oberlin da řebi f řollandřeje a druhdže řem nowe řymjo wot řařkich řěrnow pschicž, kiž řo w řrařburgu wořebje řhwalachu, rořkrawařche te wřetsche f špodžiwanju řwojich wořadnyř.

na kuski a řadžeje je do mjelnych rynecřkow řwojeje derje pšichotowaneje role. Jeho burjo řawijachu ř hłowu. Někotrym chřyšče řo řdacř, řo Oberlin w hłowje žyle prawy njeje. Ten pak čřinjeře to řwoje ř měrom dale. Šřyřeře wřchelafe řita a džeczel a řpyta hnydom tež ř lenom, ř kotrenuř běře řebi řymjo ř Rigi w Ruřkej pšichincř dař.

Šřyř běchu jeho burjo w přėnim lėcře jenoř wuřmėchowali, jako jeho wulřyšchnu prózu a wulke pjenjeřne wudawřki widřachu, dha běchu w druhim lėcře tola hižo hinajřeje myřle. Jako nalėcře pšichindže, leřachu řařřke řuři jako řelene ruby přched jich woczomaj a wjeřele pluřřotajře woda, kotrař na jich řuřach řtejo řiřaře, po pšėrowecřkach mudrje wjedřena ř nich dale.

Oberlin mőžeře řwojemu pšichiporjenemu řkotej řelenu pizu dawacř, přjedy hacř woni řtrowe řtwjelžo na řwojich řuřach wohladachu. Še řpodřiwanjom widřachu woni tute řeřėhi Oberlinoweje prózy a džachu jedny ř druhemu: „Řnjeř řarař ma tola prawje!“ Jako pak řo řa někotre wjedřele tež na Oberlinowych polach wřcho řelencř pocřa, jako džeczel mlėdnje wubiwajře a řo řbėhaře, jako dořhi len na řuřku dobreho pola je řwojim mődrnym řeřenjom jich wocři a wutrobny wotřewjeře a jako řo řa někotre mėřařy řkote, řornowpolne řřořy na jeho polach řmahowachu, tehdy njemőžeře jich řpodřiwanje řaneho řonza namacř. W nich bė pořhilnoře ř nowej, powjetřenej džėlawořeři a myřl ř lėpřchemu wotucřila. Ščtoř bu řnjeř řarař na řwjatym mėřtnje ř mlőřeřu. řwjateho řana řa prawe, wėrne, wuřitne a dobre wudawal, a řčtoř běchu dořal ř lořkej myřlu, hjeře wřcheho džėlbracřa abo ř dwėlowanjom horje brali, to řa popadowachu něřko, hdyž běře jim tőn dořřojny muř jich čřłnej wocři takle wotewřil, ř wjeřeřym dowėřenjom a džerřachu jemu tež duchowne wořo a wuřo wotewřene. řomaku a pomaku bu jim řőže řłowo jich duřchowpařřya ewangelion.

Nėřko, hdyž běře řebi Oberlin dowėřenja řwojeje wořady wėřřy, pocřa wőn tež ertnje řjawniřcho wuřřpowacř a napominaře jeneho po druhim, řo by řwoje hořřodariřřwo hinař a mudriřcho wjeřeř řapocřal. Bė wřchudže řam ř radu a ře řřuffom ř ruřy. Daře nowy ratarřki grat a lėpřchu hořřodariřřku nadobu ř dalōřa řem pšichincř a rořřařowajře řődnemu prawe nalořowanje řyř nowyř wėřow. řadaře řebi wjeřřchu čřřřořeř a lėpřchi porjad w domach, pšichi čřimř wořebeje pšehes mlėdnjich řřuffowacř pntajře, nawjedowajře jich ř lėpřchemu řarjadowanju dworow a hořřodariřřich řumow a džerřeře wořebeje na řřladne hnojowe a hnojniřowe jamy; wőn řarajře řo řa nowe řymjo, wořebeje řa lane, a prořeřeře macřerje, řo bychu řwoje džowři řwėru ř pšchajř džerřale. Wřchėdnje řřhadřowajře řo wőn ře řwojimi wořadnyimi, řo by jich we wřchelariřch wuřitnyř a dořnyř wėřach rořřwucřowal; wőn pokajowajře jim wřchelafe mineralije, řiř řo ř hnojenu hodřachu, wucřeře jich wřchelafu džiwju rořeřinu řnacř, řiř bė ř řwinořeři řaludři a ř pizy řa řřot abo ř barbe řhmana, abo řiř bė řtrowa pšichi ludřařyř řhororeřach abo hdyž řkotej něřčto řwadři; nawucři jich ř jabluřow, a t. r. wino čřinicř, ř bořankow palenz deřřilliwacř, ř buřownyř worjeřřřow woliř biecř a t. d.

Řnőj, kotrehoř řamjenjėdoleřenjo hacř dořali řyla ředřbu mėli njebėchu, pšichiporjecř a pšehes prawe pšehėdnjenje polėřchicř, to nawuřnyřchu tež halle wot řwojeho řararja a řpőřřachu bőřy, řo řo hořřodariřřřwo jenoř ř pšichiporřenjom hnoja pořbėhnyčř hodři, a řo je dořny hnoj přėni řřėdř, ř kotrymř řo polow wuřitř powyřchicř hodři a ratarřowe dořřodny pšchibřwaju, a řo wėčřnje wėrne wotřanje, řo řo tam, hdyž řo wős ř hnojom řawřečřa, tež řbořo wřocřa. Wőn wucřeře jich, jehlinu, liřeře, moch, řyčřiřny, dořny a t. r. do hromadow wotřečř, ř hnojom mėřřecř, ř juchu poliřacř a tak do najlėpřřeho hnoja pšehowbročecř. Šo

wjeře wőn džecři, řtare wotřijane řapy na řchlebjerdki dřečř a řtare řořane wobucře rořřėřowacř a hnojereře potom ř tnyř pola. Šo pak by jim řaře džėlo polőři, placereře jim wőn řchėřnacře čřerjo ře řwojim pšichřřowom: ničo řo njehně řkařečř, namořřowow řa řořř a jedny řow řa řořřdu malicřřořečř, kotryř jemu pšichinjeřeču.

Š řařej řahorjenořeřu řapřřija Oberlin wřchřřko, řčtoř mőžeře jenoř něřak derjeřeče jeho wořady pšichiporjecř. Na pořředřu pntajře wőn jim tőn wulři dořřř rořeřřajecř, kotryř bychu ř teho mėli, hdy bychu řwoje přořřdnje leřomnořeře a hubjene pařřwřřečřa pod pluh pšichinjeřli a řřot wjařy won honili. Šo to tam, hdyž řřala na řřale leři, řana lořka wėř njebė, řo řamo řnaje, ale Oberlinowa pilnořeř a wutrajnořečř, a řa řahorjenořečř, ř kotreř wőn jene doře pšehewřacře po druhim wuwjedže, řahori tež jeho wořadnyř tak, řo na pořředřu wėřy dořřonjachu, řiř řo njemőřne řdachu. Řimale nahe řřařy buchu ř dořeř přerřečřu powořene a ř kotrymř řo to jich nahřoreče dla hnydom čřinicř njeřodžeře, ře buchu přjedy wotřamane a řeni řřumane a tak ř polam řeřřnjene.

(Přchichodnje dale.)

Še Šerbow, řa Šerbow.

Šerbiřka přėdariřka řonferenza wotně, řař řőže lėto, tak tež lėřa řwjatřownu řřjedu řwoju naliřnu řřromadřřřnu w Šerbiřřim domje, a to popořřdnju w 4 hodř. pod wodřenjom pšehedřřdy ř. řararja lie. Wřřřřařa. Wopomniřřchi po řawodnej modlitwje řnjerečř řobuřřawa ř. ř. Šolčřa a řpomniřřchi na řřudobu, kotrař je wřřelke řobuřřawny domapřřala, rořřrawja ř. pšehedřřyda wo rořřđėlenju danje řegatow řa pačereřke džecři, řa řřudentow a řa wucřeřow. řa pořředřnja je řo ř přėnjom řařej ř řakuboweho řegata rořřđėřila, a to dwėmaj řařřuřemaj wucřeřomaj. Přchi řym řo nariřomni, řo řu wuřřnamjenjenja řa pšchijecře wucřomřow na řeminariř wo wjele čřeřře hacř přjedy; řo bychu pak Šerbjjo dořeč řerbiřřich wucřeřow mėli, by nuřne břřo, tež wo wėřywuřřojnym wuprajenu, hdy bychu hólřy, řořřiř čředřa do řeminarow řařřupicř, to pořředřnje řchulřke lėto w Buđřřchinje dořřodřili; by-li jich to wjařy břřo, by řnadř řo na řeminariře řamym řařřo řa řa řmj. přaparında řařřřila. — Buđřemny lėřřa řwjedřennej řa řwonřowne a řřuřřřowne niřřionřřřwo a bibliřři řwjedřen řwjecřečř mőř? wo řřym přařřenju řo dale jednajře. Wėřřeho řo njepořřaji; řnadř pak buđře mőřno, řo řo řwjedřen řřuřřřowneho niřřionřřřwa a bibliřři řwjedřen wotmėjetej; hdy? to mėřo řo hiřeče wotřewicř. Wotřewjenja wo nawdatnyř darach řa řwonřowne niřřionřřřwo řo, dořelř řo pšereje, wot něřř řőđřolėtnje řłownemu niřřionřřřřemu towarřřřwu pőřčelulo.

Š řř. řar. Šolčřom a wřřřřřim wucřeřjom řředlerjom je nariře njedřelře řopjenřo „řomhaj Wőh“ řwojeřu ředaktorow řřubřřo; duř maja řo nowi pořřajicř. Řnjeř řarař Wřřřacř pšehewořřnje pődla nariřadniřa, ř. Šřmoleřja, džėlo řobuređřřora na jene lėto, a wřchřřy pšchřřomni buđřa ře řobuđřelacřeřemj tuteho řopjenka, kotrečř je řebi mjeř ewangelřřimi Šerbami wjele pšehewořřelow dořřřo.

řo řřym dypřu nariřawa rořřmowa wo wřchelariřch naleřřnořečřach: wono řo pšereje, řo bychu řo řerbiřke pšchidawři řa řhėřluřřchowe řřibi dale čřřřečřale; dale řecři řo wo wotedacřu řřonow a pšehewořřelow. Řimale wřchė řerbiřke wořady — řřiba řodřřiř a řřořacřřyř niř, — dřřřja řwojo řřowny hacř do jeneho wotedacř. Šo njehnyřny řřym řřuřřym řwėřnym pšehewořřelam hjeř wřcheho rořřřřřowanja wot nariř čřahnyčř dali, řpėřni nam řnjeř řarař Wariř jene „W Wőřim mjenje řřonam“. Wjeř řřym je řo řa řeruliřemřře towarřřřřwo řřromadřřřo.

Poplednjeje dypkaj staj pschednoschf wo herbskej agendze, podaty wot f. pschedbudy, a pschednoschf f. far. em. Urbna wo Someru, wot njecho pschedoznym. Mjes tym so chzysche přeršchi pokasac, kaš mēla so agenda w lēpškej herbszejnje podac, pokasa tōn druhi na hotomy pschedozf toho stareho grekskeho poety, kotryž mēl so nētko s pomozu pschedzelnimych spēchowarjow a sobudželačeriow wudac, psches czož by Sserbstwo s nēcim rjanym a khwalobnym wobohacene bylo. So by to temu tak bylo, to je to pschedze, s kotrymž f. pschedbuda požedzenje stōnczi, sjednocuju s tym džaf f. f. Urbanej ja to dotalne hobrske dželo.

Ma herbskej předarškej konferenzy je so wo tym rēcžalo, so so wschelazy hōlzy, mjes nimi tež Sserbaj, njejsu na seminar pschijeli tohodla, dokelž te žadanja njedopjelnichu, kotrež chze seminar wot tych wuczomzow hižo dopjelnjeny mēcz, kotšiz do delnjeje rjadownje sastupja. Tute wysche žadanja su snamjenja nascheho czaša, kotryž w tak wschelakim febi pschezo wjazy a wjazy žada a tak mjenje abo bóle pschihōduje mozy napina, doniž potom sažo ras hinajsche nahlady pschewahu njedobudža. Duž pak njedyrbja tež tute wobstejnoscze herbskich staršich wottraschicž, so hwojich hynow na seminar pōsczelu, wschako tola Sserb tež hewaf s czašom sobu pokrocža. A doniž seminar hwoje žadanja njepschemēnja, mēli tež Sserbja po mōžnoscziz tōn wupucz spytac, so hwojich hynow to pošlednje schulske lēto na mēschczansku schulu pōsczelu; bychu-li to wjazy tajkich hōlzow bylo, by so tež na seminarje hantym präparanda sažo sbudžila, kotraž nētkole wjazy njewobsteji, a to by drje tōn najlēpšchi wupucz byl. Jeneho wupucža pak dyrbinu namafacž; khiba chzyli so Sserbjo teho wsdacž, so bychu herbskich wuczerjow mēli. Duž njech tuta powjescz naschich herbskich staršich njenastrōža; nē, njech jich pohnuwa f temu, so bychmy my Sserbjo tež w tutym žadanja czaša dopjelnicž mohli a tak tež hwoje prawa sđeržecž a litacž, kaž to nētkole tež wschitzy drusy cžinja.

A temu so hantwo wot so jene druhe napominanje pschisamfnje: „Sserbszy staršchi, njech waschi hynoj, je-li mōžno, studuja, studuja pschede wschēm na duchownstwo!“ Daj Bōh, so so naschi herbszy studencža, kotšiz su nam hišcže wukhowani, strowi s mōjny rōcža. Tola, sčto staj dwaj bohōšlowzaj, hdyž mamy w tu khwilu hižo tsi duchowne mēstna wuprōsniene: Kotezy, Budyšchink, Suezina! A to hižo w sakškej Sužizy! W tym pak je tež hižo wuprajene jene prašchenje sa tymi, kotšiz Sserbjo su, kotšiz herbszy bohōšlowzy a duchowni su, tola pak niz w Sserbach, hacž njeby na czašu bylo, domoj pschincž.

Pschi tym wschēm njesabudžmy to, so bychu wschaf tak nēkotsi herbszy staršchi po tym cžinili, ale jim pobrachuja hředki. S teho nastawa sa wschēch Sserbow ta pschihluschnoscz, tu na pomoz pschincž a tak hlužicž Sserbam a duž tež hamemu febi. A kaš to? „Sserbske Nowiny“ su nam tydzenja jedyn pucz, niz jedyn nowy ale hižo dawno snaty, jenož mašo pokhodženy pucz pokasake; to je nasche: „Towarštwu pomozny studowazych Sserbow!“ Kōždy Sserb mēl s najmjenšcha sobustaw tuteho towarštwu bycz — je to wob lēto 1 hr. pschinoschka! — a tak nēkotry Sserb, tak nēkotra Sserbowka mōhli febi wutrajny pomnik stajicž psches wulke abo maše wotkasanje sa to skutkowanje tuteho towarštwu. —

Tute ryncžki nochzeja bycz jeno wospjetowanje starych prašchenjow a prōstwow a napominanjow. Khutneho czaša khutne žadanja a noweho czaša nowe postupy sa to, kotrež tajkeho a hišcže druheho f nam rēczi! Hacž podarmo!? —

Sserbske lutherste knihowne towarštwu hřjedu po hwojatkach wječor w 6 hodž. w Sserbskim domje w Budyšchinje hwoju hlownu shromadžinu wotmē. S počesczowanjom a w lubosczi

so najprjōdzy spominasche na njebo knješa fararja Gōlcža-Rafecznajkeho, kiž pōndželu, 16. oktobra 1916, nahle wumrje. Wōn s lētom 1903 pschedbudyštwu knihowneho towarštwu na so wja, hdyž bē wot lēta 1890 w pschedbudyštwu a wot lēta 1898 s mēstpschedbudy byl. Sa czaš jeho pschedbudyštwu je so, kaž kōžde lēto bibliški puczniš, tak 8 knihow s nakladom knihowneho towarštwu cžishezalo, s džela nowospisanych, s džela nowych wudawkow hižo hotomych knihow. Pschi jeho pohrjebje je so na jeho row wēnz džakowneho wopominjenja w mjenje towarštwu položil. Hewaf na dnjomym porjedze shromadžiny, w prawym czašu po wustawkach wojewjenym, 3 dypki stejachu: rosprawa, sličžbowanje a namjet dla wudajomneje nowjeje knihi. Rosprawa jednasche mjes druhim wo pschemēnjach w pschedstejerštwu, kotrež su so stafe, kōnz saňženeho lēta w nowinach na sjawne so dake a potom witanej pomozy 600 hr., kiž je s wotkasanjom njeboh Marie hūdnišy so sapisake, a wo džele pošlednjeho czaša, tež wo wulzy Madleny swudowj. Schmišoweje w Budeštezach towarštwu so dostaka. Dokelž sa nēschto lēt žana hlowna shromadžina byla njeje, dyrbjachu so shromadžiny te sličžbowanja pschedpožicž, kiž so hišcže sa jagne njebēchu spōsuake. To so sta. Ma to wudawf nowjeje knihi na tole lēto so wuradžowasche. Pschi wschēch czechkotach mōjnskeho czaša chze towarštwu w tutym 400 jubilejskim lēcze reformazije nowe knihi cžishezecž dacž, sa kotrež su tsi sijnawe nastawki wo reformazijskim skutku pschilubjene. Mōžno pak njebudže, je po swucženym waschynu psches pōželnikow (sakšci je we wojerškej hlužbje a sa pruske wožady hišcže žaneho nimanu) sobustawam do domu pōžlacž. Duž so wobsamfnu, knjesow fararjow prožecž, so chzyli tak dobri bycz a kōždy w hwojej wožadze so sa to staracž, so bychu sobustawy knihu dostali. Płacžicž budže 1 hr., sčtož je džiwajo na to, so je nētko wscho, cžishez, papjera atd. drōžsche, jara tunja płacžina. Tuta 1 hr. smēje so jako lētny pschinoschf wot towarštwomych sobustawow na l. 1917 sbēhnycz, sa czož dyrbi so jim, je-li nēkaš mōžno, klētuschi bibliški puczniš darmo poskicžicž. Jow budž hižo do předka prōstwa wuprajena: Lubi Sserbja, podpjerajcže dželo knihowneho towarštwu s kupjenjom teje wēscze hōdneje a rjaneje nowjeje knižki. Bōh luby Knjes pak daj sbože a mēr!

Lutherowe słowa.

37.

Sčtož dyrbi Khrystufowe bycz, to dyrbi najprjōdzy dele a so ponižicž.

38.

Ssu-li rōža Khrystufowa, dha wjedž, so ma twōj pucz pod cžernjemi bycz.

39.

S tym Khrystufa hišcže nimasch, hacž runje wēsch, so je wērnny Bōh a cžlowjek a je ham prawy a hwojaty. Tehdy pak jeho prawje spōsnajesch a f wobžedženštwu dostanjesch, hdyž wērišch, so je cži tale najhwojecžišcha, najcžisčizišcha a najnjewinowatscha wožoba wot Boha darjena, so ma hwoj wšchšchi mēschnik a sbožnik, haj twōj hlužobnik a wotrocž bycz.

J. K.